

FLACĂRA ROSIE

Organ al Comitetului regional P. M. R. Arad și al Statului popular regional

Arad, anul XII Nr. 3408

4 pagini 20 bani

Joi, 21 Iulie 1955

Toate forțele pentru strângerea recoltei în câteva zile

Stringerea recoltei nu poate aștepta, ea trebuie făcută într-un timp extrem de scurt, fiindcă orice târâgănare sau neglijență aduce pierderi de recoltă.

Intârzierea recoltatului poate provoca pagube oricărui cultivator, fiecărei unități agricole și economiei naționale. Iată de ce stringerea la timp și fără pierderi a recoltei constituie în aceste zile sarcina centrală a tuturor oamenilor muncii din agricultură, a organelor de partid și de stat din regiunea noastră.

Succesele obținute în urele părți ale regiunii dovedesc că organele de partid și de stat, oamenii muncii din agricultură au primit cu simț de răspundere problema stringerii recoltei și au luat din timp măsuri practice tehnico-organizatorice. În această direcție este demn de remarcat faptul că în gospodăriile colective din Gollboc, Cruceni, Neudorf și Chereș, recoltatul păioaselor a luat sfârșit de câteva zile. În prezent colectivității din aceste localități au început transportul la arii. Din primele cantități de orz realizate în urma treierii, colectivității din Coroi și țărării întovărășii din Comlăuș și-au achitat obligațiile către stat obținând astfel chitanța nr. 1 pe raion (Ineu respectiv Criș) la predarea cotoilor. Rezultate bune s-au obținut în raioanele Sîncolaul Mare și Arad, unde păioasele au fost recoltate de pe suprafața de 14.342 ha., respectiv 12.322 ha.

Cu toate că păioasele sînt bune de recoltat, în regiunea noastră această lucrare precum și celelalte munci agricole se deslășoară anevoios. Pînă mai acum câteva zile recolta a fost strînsă numai de pe o suprafață ce reprezintă 20,1 la sută față de suprafața totală ocupată de păioase. În raioanele Lipova și Gurahonț, de pildă, cerealele au fost secerate în proporție de 6,3, respectiv 6,8 la sută, iar din suprafața totală a gospodăriilor agricole de stat s-a recoltat numai 18,5 la sută. Această însumare s-a realizat extrem de puțin față de forțele existente în regiune. Una din cauzele care au contribuit la rămînera în urmă a seceratului o constituie faptul că n-au fost folosite cu precizie mijloacele mecanizate și întreaga forță de lucru. De pildă, în ziua de 18 Iulie, la gospodăria colectivă din Sîrmarțin au stat două secerători-legători. Mașinile n-au funcționat nu din cauza defectării lor, ci pentru că consiliul de conducere al gospodăriei colective n-a asigurat parcele de lucru pentru ele pe motivul că în gospodărie au fost brațe de muncă suficiente. Faptul că la secerat au lucrat oameni cu coasele este un lucru bun însă, paralel, trebuiau întrebuințate și cele două secerători-legători. Mai mult, în unele comune ca Țela și Birchiș au fost secerate puține păioase, iar la gospodăria colectivă din Birchiș recoltatul nici nu începuse pînă la 17 Iulie cu toate că grîul era bun de secerat. Lucrul acesta a dus acolo că în momentul de față colectivității din Birchiș trebuie să facă deodată seceratul păioaselor, costul finului și să termine praștia la 11-a la porumb. Este adevărat că în regiunea noastră au căzut ploii abundente în urma cărora nu s-a putut face recoltatul cu mașina. Dar aceasta nu justifică cu nimic rămînera în urmă a seceratului, deoarece au existat posibilități ca strînsul recoltei să se facă cu coasele. În multe locuri se obișnuiește ca snopii să fie lăsați câteva zile împrăștiați pe cîmp. Aceasta este o practică dăunătoare, pentru că prin lăsarea snopilor pe cîmp, nestrînși în clăi se pot produce pierderi de recoltă. Practica aceasta o aplică și unele gospodării agricole de stat ca, de exemplu, cea din Vladimirescu. Aici snopii de pe mai multe hectare n-au fost adunați în clăi imediat după secerat, din care cauză snopii au fost prinși împrăștiați pe cîmp de trei ploii, înregistrîndu-se astfel unele pierderi de recoltă. Or, acestea se puteau evita dacă conducerea gospodăriei de stat ar fi luat la timp măsuri ca snopii să fie ridicați în piciora cîle 4-5 la un loc. Măsurile acestea au fost luate numai după încetarea ploilor. Avînd în vedere faptul că acest obicei aduce numai pierderi de boabe, organele de partid, de stat și cele agricole au datorită să arate producătorilor că acum snopii pot fi imediat strînși în clăi pentru că grînele s-au copleșit bine și deci nu există pericolul ca ele să se încingă.

Trebuie combătută tendința pe care o manifestă unele gospodării colective, întovărășiri agricole și țărani muncitori cu gospodării individuale care au încheiat contracte cu

S.M.T.-urile și așteaptă ca acestea să le facă toate lucrările de recoltat. Acestora trebuie să li se arate că recoltatul cu mașinile statului e un lucru bun, însă nu trebuie așteptat pînă vor veni mecanizatorii să strîngă întreaga recoltă deoarece ei au acun foarte mult de lucru, ci din contră, pe lângă mașinile statului să lucreze și mașinile proprii sau oamenii cu coasele. De aceea activiștii de partid, de stat și agronomii trebuie să lămurească temeinic producătorii agricoli care așteaptă ca S.M.T.-urile să le facă toate muncile de recoltat, îndrumîndu-i și ajutîndu-i practic să-și organizeze munca pentru grăbirea seceratului, dezmiriștitului și treieratului prin folosirea forțelor proprii.

Organizațiile de partid trebuie să îndrume țărani muncitori să lucreze în grupe de într-ajutorare la secerat, căratul la arii și treierat. De asemenea, producătorii agricoli care termină înaintea stringerea recoltei să fie îndrumați să-l ajute pe cei rămași în urmă, pe invalizi, văduve sau familiile militarilor în stagiul care nu pot face la timp muncile de vară.

Interesele fiecărui producător agricol și ale întregului popor cer să se evite cât mai mult cu putință pierderile de recoltă. De aceea, organele de partid, de stat și agricole au datorită să lichideze lipsurile de care au dat dovadă în muncă lor și să ia măsuri tehnico-organizatorice operative care să ducă la stringerea în cel mai scurt timp a recoltei. În regiunea noastră există condiții ca seceratul și o dată cu el dezmiriștitul, să se facă ziua și noaptea înconștient. Conducerea gospodăriilor agricole de stat și S.M.T.-urilor să ia măsuri ca instalațiile electrice ale combinelor și tractoarelor să funcționeze în mod ireproșabil. În regiunea noastră vor funcționa arul acesta multe arii electrice. Dar pînă acum pe nici o astfel de arie nu s-a început încă muncă, din cauză că transportul la arii întîrzie să se facă, iar batozele n-au fost scoase toate pe arii. Aceasta dovedește că atît comitetele executive ale sfaturilor populare, cît și organele de partid au lăsat deoparte problema transportului la arii, intrarea batozelor în lucru, precum și alte probleme legate de începerea și terminarea grabnică a treierii. Numai așa se explică faptul că pînă acum în regiune au fost amenajate numai 39,9 la sută din arii, au fost scoase pe arii 17,3 la sută din numărul total al batozelor și s-au transportat la arii 1050 tone de păioase. Deși o parte din păioase au fost secerate, în raioanele Lipova, Gurahonț și Ineu nu s-a transportat nimic la arii, iar în raionul Arad au fost cărate la arii numai cca. 5 tone de păioase. Trebuie luate măsuri urgente pentru amenajarea ariilor, impulsivitatea transportării păioaselor la arii și instalarea batozelor la arii. Scoaterea batozelor afară la arii nu trebuie însă să se facă în mod mecanic ca la Țela unde o batoză scoasă cu multe zile înainte de a se începe în comună seceratul a fost lăsată în cîmp neacoperită.

În întreprinderile și instituțiile din regiunea noastră sînt mulți muncitori și funcționari care doresc să lucreze în timpul lor liber pe ogoare la stringerea recoltei. Organizațiile de partid și cele U.T.M., comitetele de întreprindere trebuie însă să desfășoare o temeinică muncă de lămurire în rîndurile muncitorilor, funcționarilor, tineretului studios și pionierilor, chemîndu-i să contribuie prin munca lor la grăbirea stringerii recoltei, pentru evitarea pierderilor.

Terminarea cu succes a muncilor de vară depinde în mare măsură de felul cum organele și organizațiile de partid vor desfășura munca politică pentru a antrena în întrecere pe toți oamenii muncii de pe ogoare. Comunistii, utemiștii, deputajii trebuie să fie în fruntea muncilor de recoltat, dezmiriștit, transportat la arii, treierii și predarea cotoilor, mobilizînd prin exemplul lor personal pe toți producătorii agricoli la grăbirea stringerii recoltei.

OAMENI AI MUNCII, DIN AGRICULTURĂ! Pentru evitarea pierderilor de boabe, stringeți la timp recolta, transportați-o și treierați-o în 4-5 zile de la secerat și în 3-4 zile după secerat. Pentru succesul muncilor de vară, jostrați la maximum toate mijloacele bune de lucru, precum și orice zi sau oră pierdută.

Oameni ai muncii de regiunii noastre!

Luptați cu toate forțele și mijloace ca în 4-5 zile să terminăm strînsul recoltei!

Soli ai tineretului nostru la Festival

Se apropie ziua cînd în Varșovia se va deschide cel de al V-lea Festival mondial al tineretului și studenților. În cadrul unor însuflețite adunări, tinerii din regiunea noastră au ales pe cel mai bun și destoinic dintre ei ca delegați la Festival.

Tinerii din raionul Criș trimis ca delegat al lor pe tovarășul Benjamin Gerós Partely, prim-secretar al comitetului raional U.T.M. (clășei din stînga); Luiza Chircu (mîlțoc) este studentă în anul III la Facultatea de Zootehnie din Arad. La toate materiile ea a obținut calificativul „foarte bine”. Bravi! feroviarilor de la Depoul de locomotive Arad au încredințat mecanicului Savu Pădurcanu (clășei din dreapta), cîinstea de a-i reprezenta la Festivalul de la Varșovia.

Daruri pentru Festival

Ne mai despart puține zile pînă la cel de al V-lea Festival mondial al tineretului și studenților de la Varșovia. La această mare sărbătoare tinerii din toate colțurile lumii vor aduce mesajul lor de pace.

În cîinstea acestei mari întîlniri, tinerii din orașul nostru execută diferite cadouri. De pildă, utemiștii de la atelierul „Gravura” au executat 40 stele ale Republicii Populare Romîne.

Posibilitățile noastre de creștere a acumulărilor socialiste

Colectivul întreprinderii IPROFIL „Gheorghe Doja” a primit cu însuflețire chemarea la întrecere lansată de grupul de întreprinderi din regiunea Stalin cu privire la sporirea acumulărilor socialiste peste plan.

Faptul că ne-am îndeplinit planul cincinal în 3 ani și 9 luni, dovedește că în întreprinderea noastră există mari rezerve interne, care ne permit să dăm patriei noi acumulări socialiste.

Îndeplinirea înainte de termen a prevederilor planului cincinal a oferit posibilitate întreprinderii noastre să dea cu 103 la sută mai multe acumulări socialiste peste plan, iar în primul semestru al anului curent „umilări” peste plan în valoare de 178.000 lei.

Analizînd posibilitățile de sporire a acumulărilor socialiste, colectivul întreprinderii IPROFIL „Gheorghe Doja” s-a angajat să obțină în cel de al II-lea semestru al anului curent acumulări socialiste în valoare de 400.000 lei. În acest scop se vor economisi materii prime ca doage de stejar, semifabricate pentru 80 butoaie

de stejar și materiale auxiliare din care să se poată realiza mai multe produse de larg consum ca: sofale, cutii de sah, etc. În această perioadă se vor confecționa peste plan 300 sofale.

Pentru a se putea obține aceste rezultate, s-au luat o serie de măsuri tehnico-organizatorice.

Printre acestea se numără: extinderea mișcării inovatorilor și raționalizatorilor, îmbunătățirea organizării întrecerii socialiste, întocmirea de grafice pe produs și fază, mai ales în secțiile de lustruit și tapiserie, lansarea consumurilor specifice la toate produsele de serie mare, calificarea în cursul semestrului al II-lea a unui număr de 20 de muncitori pentru secțiile de lustruire, tapiserie și hala de mașini.

Organizația de bază și-a propus să intensifice munca politică pentru a antrena întregul colectiv la lupta pentru traducerea în viață a acestor angajamente, pentru a asigura patriei cît mai multe acumulări socialiste suplimentare.

M. CERNOVITZ, coresp.

Cea de a doua ședință a Conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri

GENEVA, 20. (Agerpres). TASS anunță:

În după amiaza zilei de 19 Iulie a avut loc cea de a doua ședință a Conferinței șefilor guvernelor celor patru puteri. Ședința a fost prezidată de E. Faure.

Aprobind ordinea de zi elaborată în cursul ședinței din 19 Iulie a ministrilor Afacerilor Externe ai celor patru puteri, șefii celor patru guverne au trecut la discutarea primului punct de pe ordinea de zi — problema germană.

Primul a luat cuvîntul în această problemă primul ministru al Angliei, A. Eden.

El și-a exprimat satisfacția în legătură cu faptul că în punctele de vedere expuse la conferință, cel puțin în problema necesității unificării Germaniei sînt multe puncte comune.

Participanții la conferință, a spus Eden, cunosc punctul de vedere al delegației engleze în problema unificării Germaniei, care este o problemă nu numai importantă ci și urgentă.

Guvernul englez a prezentat la Berlin un plan, iar la actuala conferință, delegația engleză a completat acest plan cu câteva idei.

Eden a spus că maresalul Bulganin a făcut la 18 Iulie o declarație foarte interesantă. El a relevat că este foarte prețios însuși tonul declarației lui Bulganin în problema germană.

El a declarat apoi că ar dori să capele precizări în legătură cu locul din declarația lui Bulganin în care se spune că stabilirea unui sistem eficient de securitate colectivă este o premiză pentru reunificarea Germaniei.

Potrivit spuselor lui Eden, el ar fi neliniștit dacă ar fi necesar să se realizeze un acord și să se încheie un pact de securitate care să includă întreaga Europă și, firește, Statele Unite, înainte de realizarea unui acord asupra reunificării Germaniei. Eden și-a exprimat părerea că încheierea unui pact general european de securitate nu poate fi realizată rapid, țînd seama de faptul că pe continentul european există mai multe puncte de vedere divergente.

Referîndu-se la propunerea că în pactul european de securitate fiecare parte a Germaniei să fie reprezentată separat, Eden a spus că în această privință există dificultăți mari. Șeful guvernului englez a spus în continuare că el consideră mai simplu un proiect de pact de securitate mutuală între cele patru puteri reprezentate la conferință și Germania unificată.

În încheiere, Eden a declarat că el nu pretinde că propunerea sa este atotcuprinzătoare și că este gata să discute și alte propuneri, în completarea celor prezentate de delegația engleză.

A luat apoi cuvîntul șeful delegației sovietice, N. A. Bulganin. El a

reamîntit că în afară de cele patru probleme care sînt incluse în ordinea de zi a ședinței din 19 Iulie a conferinței mai există încă trei probleme a căror includere pe ordinea de zi a conferinței trebuie să fie hotărîtă de șefii guvernelor înșiși.

Bulganin a spus că el consideră necesar ca la sfîrșitul ședinței să se discute despre aceste trei probleme. N. A. Bulganin a reamîntit aceste probleme: prima problemă — încheierea „războiului rece” și întărirea încrederii între state; a doua problemă — politica de neutralitate; și a treia — chestiunile Asiei și Extremului Orient.

N. A. Bulganin a trecut apoi la problema germană. El a spus că problema germană nu poate fi examinată separat de remilitarizarea Germaniei occidentale și de participarea ei la blocul militar. Unificarea Germaniei depinde de căile pe care le va urma dezvoltarea Germaniei occidentale: dacă ea se va transforma într-un stat militarist participativ la grupări militare sau dacă va fi aleasă o altă cale de dezvoltare, pașnică, care va corespunde intereselor naționale ale poporului german și va duce la unificarea Germaniei ca stat democratic și iubitor de pace.

Șeful delegației sovietice a arătat că în actuala situație guvernul sovietic ține seama de faptul că Germania occidentală a aderat la gruparea nord-atlantică și la Uniunea

ARSA CARABAȘ, președintele gospodăriei colective din Felnac

Au început treieratul

(Prin telefon de la tov. Ioan Dăru).

Organizîndu-și temeinic lucrul, colectivității din satul Tisa Nouă, aparținător comunei Fîntînele, raionul Arad au reușit să termine seceratul grîului de pe suprafața de 149 ha. Seceratul s-a executat cu 3 secerători-legători și de către 4 echipe de coșai.

arie e organizat în așa fel încît batoza să aibă continuu de lucru.

Iată oamenii care lucrează la aria nr. 1: Mihai Ștefănescu e responsabilul ariei; Gheorghe Popovici și Mihai Anușca sînt coșari; Ana Lupu și Maria Ristin respirătoare de snopi. Pe jireadă am pus mai mulți oameni, deoarece am constatat anii trecuți că funcționarea din plin a batozei depinde tocmai de alimentarea ei cu snopii din jireadă. De aceea, pe jireadă vor lucra Dimitrie Mitrici, Gheorghe Vichente, Cornel Tîndre și Aron Selejan. Batozele noastre au elevatoare, deci palele vor fi urcate cu ajutorul acestora pe jireadă unde colectivității Petru Mari I, Mircea Ristin, Marius Mihailovici și Iacob Lazăr le vor clădi imediat. La pleavă, fiind o muncă mai ușoară, vor lucra mai multe femei, iar ca delegat la batoză va fi Matei Sandu. Cantaragii sînt Ioan Dorgoșan și Jirca Mitrici. Sacii plini de la batoză îi vor căra cărușajii, precum și Dumitru Urs, șoferul gospodăriei, cu camionul.

La cele 4 secerători-legători, s-au repartizat colectivității care se pricep la mînuirea acestor mașini cum sînt Mihai Jivan, Gheorghe Mihailu, Gheorghe Mitrici și Stelian Millade. La combină lucrează și doi colectivști: Petru Mari I și Costică Arșenie.

Colectivității care n-au fost numiți la arii, lucrează la alte munci cum ar fi coșitul cu coasa, așezatul snopilor în clăi, etc.

Munca pe arii încă n-a început. Dar noi am terminat de recoltat orzul cu combina, obținînd o producție de 2401 kg. la ha., și am secerat peste 200 hectare grîu. Imediat ce timpul a permis, a început și combina la recoltatul grîului. Recolta este bună, producția ridicîndu-se la 2500 kg. la hectar.

În zilele următoare vom începe treieratul și cu batozele. După felul cum ne-am organizat munca și după hărnicia colectivității, nu poate fi nici o îndoială că vom termina prin treieratul stringerea recoltei și dezmiriștitul.

ARSA CARABAȘ, președintele gospodăriei colective din Felnac

Ieri, colectivității au început treieratul cu o batoză a S.M.T.-ului din Aradul Nou.

La aceste lucrări s-au evidențiat colectivității Lucian Lorint, Francisc Szabo, Dumitru Nădăban și conducătorii Nicolae Pleș, Petru Peltier, Nicolae Beller, Dumitru Vorîndan și alții.

Europai occidentale, iar acorđuile de la Paris au fost ratificate. Noi nu punem în prezent problema denunțării acordurilor de la Paris și a retragerii Germaniei occidentale din grupările amintite, a declarat N. A. Bulganin, intrucît ar fi cu totul ne-realist.

El a arătat apoi că intrucît în prezent nu s-au creat încă condiții care să permită înfăptuirea restabilirii unității Germaniei, această problemă trebuie să fie soluționată altminteri — ea trebuie soluționată de timp, treptat, pas cu pas.

N. A. Bulganin a subliniat că încluderea unei părți sau altele a Germaniei sau a întregii Germanii, în grupările unor state îndreptate împotriva altor state, nu poate contribui la întărirea încrederii între state.

În legătură cu aceasta, în unele declarații făcute la conferință a fost ridicată problema garanțiilor securității Uniunii Sovietice.

„Noi dorim, a spus în legătură cu aceasta N. A. Bulganin, să facem precizări în problema garanțiilor. Propunerea cu privire la garanții este de înțeles cînd este vorba de un stat slab, incapabil să se apere din punct de vedere militar. În cazul de față se vorbește de garanții pentru Uniunea Sovietică. Este absolut lipsit de orice propuneri în acest sens nu au nici un fel de temel.

N. A. Bulganin a declarat că du-

(Continuare în pag. 4-a)

CONFERINȚA DE LA GENEVA A ȘEFILOR GUVERNELOR CELOR PATRU PUTERI

Declarația președintelui S. U. A. D. Eisenhower

Cu permisiunea dumneavoastră voi face o scurtă declarație introductivă.

Ne-am întrunit aici cu un scop foarte simplu. Ne-am întrunit pentru a găsi baza unui aranjament care să facă viața mai sigură și mai fericită nu numai pentru popoarele pe care le reprezentăm, ci și pentru popoarele celorlalte țări.

Ne aflăm aici ca răspuns la insistențele exprimate în lumea întreagă, care au fost recunoscute de premiul Bulganin, în cuvântarea sa din 15 iulie, în sensul că conducătorii politici ai marilor noastre țări trebuie să găsească o cale spre pace.

Nu ne putem aștepta ca în câteva ore sau zile să fie rezolvate toate problemele mondiale, care își cer rezolvarea. Într-adevăr, noi, cei patru participanți la această conferință, nu avem de la alții impulsionări care să poată justifica măcar o asemenea încercare a noastră în acest sens. Rădăcinile a multe din aceste probleme sunt înfipte adinc în războaie, în conflicte și în istorie. Situația este și mai dificilă din cauza deosebirilor existente între ideologiile și aspirațiile. Este evident că în timpul scurt de care dispun șefii guvernelor întruniri aici este cu neputință să se stabilească cauzele apariției acestor probleme și să se găsească metode care ar putea să le înlăture, fără a părtini pe cineva.

Totuși, cu chibzuință putem crea un spirit nou, care să facă posibilă rezolvarea în viitor a problemelor care intră în competența noastră. Este la fel de important ca aici, la Geneva, să facem primul pas pe calea nouă spre o pace echilibrată și trinită.

Problemele care ne înferează nu sînt, prin natura lor, de nesoluționat. Desigur, ele sînt dificile, dar rezolvarea lor nu depășește totuși posibilitățile înțelepciunii omenirii. Ele par de nesoluționat în condițiile friclii, nelămuririlor și chiar ostilității, cînd fiecare pas este cîntărit și la fiecare pas se pune problema dacă va contribui la slăbirea dușmanului. Dacă aceste condiții pot fi schimbate se poate face mult.

În asemenea condiții, sînt convins că într-un stadiu ulterior miniștrii noștri de Afaceri Externe vor putea să continue munca, noastră fie singuri, fie împreună cu alții, pentru a găsi rezolvarea problemelor noastre.

Fără îndoială că între popoarele noastre există deosebiri în ceea ce privește convingerile filozofice care în multe privințe sînt incompatibile. Orice am spune sau am face aici, a acest lucru nu poate fi schimbat. Totuși, nu este necesar întotdeauna ca oamenii să gîndească și să creadă la fel pentru ca să poată concura. Principiul este ca nimeni să nu încerce să obțină prin forță sau viclenie triumful convingerilor sale și să-și impună astfel sistemul său cui-va care nu-l dorește.

Noul fel de a aborda problemele, pe care trebuie să-l găsim la această conferință, nu poate fi găsit numai prin discuții abstracte și generale. Trebuie să vorbim sincer despre problemele concrete care creează încordarea între noi și despre felul în care să începem rezolvarea lor.

Ca introducere, îngăduiți-mi să indic unele probleme care trebuie discutate.

Prima problemă este problema unificării Germaniei și a creării unui guvern al întregii Germanii pe baza unor alegeri libere. Au trecut zece ani de la armistițiul cu Germania, dar Germania continuă să fie scindată. Această scindare este un rău ce aduce mari prejudicii unui popor care, ca orice alt popor, are dreptul la o soartă comună. Continuarea acestei scindări creează principala sursă de instabilitate în Europa. Discuțiile noastre despre pace n-ar putea să

aibă sens dacă în același timp permanentizăm condiții care primejdiesc pacea. Noi, cei patru, purtăm o răspundere deosebită în ceea ce privește Germania. Nici o concluzie la care am putea ajunge aici n-ar fi valabilă dacă nu va fi sprijinită de majoritatea din întreaga Germanie și această problemă trebuie să devină problema principală a tratativelor noastre de aici. Nu trebuie oare să examinăm căile pentru a rezolva această problemă repede și just?

În interesul unei păci îndelungate, holărtarea noastră trebuie să înăsească de interese legitime ale securității tuturor părților interesate. De aceea, noi insistăm ca Germania unificată să aibă dreptul de a-și exercita la propria sa alegere dreptul încrent la autoapărare colectivă. Din aceleași considerente sîntem gata să înăsemăm și de interese legitime ale securității Uniunii Sovietice. Acordurile de la Paris conțin multe prevederi care servesc acestor scopuri. Sîntem gata întru totul să examinăm noi garanții reciproce care să fie rezonabile, practice și compatibile cu securitatea tuturor părților interesate.

Pe plan mai larg există problema respectării dreptului popoarelor de a-și alege forma de guvernămînt și a restabilirii drepturilor suverane și a autoguvernației pentru acei care au fost lipsiți de ele.

Poporul american este convins că unele popoare din Europa răsăriteană, dintre care multe au un trecut îndelungat și glorios de existență națională, n-au obținut încă posibilitatea de a profita de binefacerile declarației noastre, a Națiunilor Unite, din perioada războiului, înărită de alte acorduri din timpul războiului.

Există problema comunicării și contactului spiritual între popoarele noastre. Ca să fim sinceri, noi ne temem de urmările situației în care popoare întregi au fost izolate de lumea exterioară. Poporul american or dori să fie prietenul poporului sovietic. Între popoarele americane și sovietice nu există litigii, între ele nu există conflicte, nu există dușmănie pe plan comercial. Istoria arată că popoarele noastre au trăit întotdeauna în pace. Înțelegerea prietenească între popoare nu se dezvoltă însă cu ușurință cînd există bariere artificiale de felul celor care împiedică comunicările în prezent. A venit timpul ca toate corințele, fie ele de tunuri, legi sau hotărîri, să fie ridicate. Aceasta se poate face doar într-o atmosferă de respect și încredere reciprocă.

Există problema „comunismului internațional”. De 38 de ani activitatea sa tulbură relațiile dintre Uniunea Sovietică și alte popoare. Activitatea sa nu se limitează la eforturile de acțiune pe calea convingerii. El încearcă în întreaga lume să submineze guverne legitime și să supună popoarele unei dominații străine.

Nu putem nesocoti nelămuririle care se creează prin sprijinirea unei asemenea activități. În țara mea, ca și în alte țări ce contribuie la nelămurire și, prin urmare, la încordarea internațională.

În sfîrșit, există problema înarmării, mai importantă decît toate celelalte. Ea este simultan rezultat și cauză a încordării și nelămuririlor existente în prezent. În ciuda telurilor fundamentale ale Cartei Organizației Națiunilor Unite, în prezent înarmările sustrag de la munca constructivă o parte considerabilă a eforturilor omenirii. Îndreptîndu-se spre scopuri neproductive. Am vrea să punem capăt acestui lucru. Probabil însă că nimeni nu îndrăznește să o facă de teama unui atac.

Un atac prin surprindere este mai distrugător decît tot ce a cunoscut vreodată omul. De aceea, fiecare dintre noi consideră absolut necesar să existe mijloace de preîntîmpinare a unui asemenea atac. De aceea, poate că ar trebui să examinăm chestiunea

dacă nu cumva ar fi mai bine să abordăm problema limitării armamentelor, căuînd — ca prim pas — căi potrivite de supraveghere și inspecție a instalațiilor militare, pentru ca să nu existe surprize îngrozitoare sub forma unui atac prin surprindere, sau sub forma unei încălcări în ascuns a limitărilor asupra cărora s-a căzut de acord. În acest domeniu nu există nimic mai important decît examinarea în comun de către noi a problemei acute și fundamentale a unei inspecții reciproce, eficiente. Un asemenea sistem constituie baza unei adevărate dezarmări.

Trebuie să înăsemăm că înarmarea costisitoare nu numai că lipsește popoarele noastre de un nivel mai înalt de trai, dar lipsește și popoarele regiunilor slab dezvoltate de mijloacele de îmbunătățire a soartei lor. În aceste regiuni locuiește o mare parte din populația lumii și multe popoare pășesc acum pentru prima oară pe calea independenței politice. Ele se lovesc de problema stringentă a dezvoltării economice. În mod normal, ele ar fi căpătăt ajutor, în special pentru dezvoltarea principalelor ramuri ale economiei, din partea popoarelor mai dezvoltate ale lumii. Acest proces normal este însă serios încalcat de faptul că țările mai dezvoltate din punct de vedere industrial alocă înarmării o parte atât de considerabilă a eforturilor lor productive. Reducerea armamentelor ar asigura și trebuie să asigure canalizarea unei părți din rezerve spre regiunile mai puțin dezvoltate ale lumii, pentru a contribui la dezvoltarea lor economică.

În afară de aceasta trebuie să depunem eforturi pentru a contribui la folosirea energiei atomice în scopuri constructive. Regretăm că Uniunea Sovietică nu a acceptat propunerea făcută de noi în decembrie 1953, ca popoarele care dispun de rezerve de materiale dezagregabile să se unească și să-și aducă contribuția la „banca mondială”, pentru a înlocui în măsură tot mai mare rivalitatea în crearea de mijloace de exterminare în masă printr-o colaborare spre binele omenirii. Noi continuăm să considerăm că dacă Uniunea Sovietică, înăsemăm de posibilitățile ei, va contribui la acest mare proiect, un asemenea act va îmbunătăți situația internațională.

În această primă declarație din cadrul conferinței am citat foarte pe scurt unele din problemele care ne preocupă pe mine și pe poporul Statelor Unite și a căror rezolvare depinde în măsură considerabilă de noi patru. Sper că, pe măsura desfășurării lucrărilor noastre, vom face cu toții propuneri privind felul în care am putea contribui la găsirea unei soluții a acestor probleme.

Ar fi poate util ca fiecare dintre noi să expună pe rînd în același fel punctul de vedere al țării sale. În acest caz vom putea căpăta dintr-o dată imaginea amplexorilor problemelor care ar putea fi discutate în mod util aici și ne-am planifica timpul în mod corespunzător.

Îngăduiți-mi să repet. Sper că ne aflăm aici nu numai pentru a enumera pur și simplu divergențele noastre. Ne aflăm aici nu pentru a repeta aceleași exerciții sumbre care au caracterizat în cea mai mare parte tratativele noastre în ultimii zece ani. Ne aflăm aici potrivit aspirațiilor de pace ale omenirii, pentru a începe o examinare care să introducă un spirit nou în diplomația noastră și pentru a începe noi tratative în condiții de bun augur.

Așa, și poate numai așa, înălmirea noastră, care prin forța împrejurărilor este scurtă, poate servi cauza creării și punerii în acțiune a noulor forțe necesare pentru a ne aduce cu adevărat pe calea păcii. Sînt convins că întreaga omenire se va ruga fierbinte pentru aceasta.

rii internaționale, în cea de-a doua parte — o problemă cu un caracter mai larg, aceea a organizării păcii. Aceste domenii sînt foarte vaste. De fapt, prima parte, cea referitoare la actuala încordare, va fi consacrată în cea mai mare parte problemei germane.

Cea de-a doua parte, referitoare la organizarea păcii, va fi consacrată dezarmării.

Consider că aceste două probleme nu epuizează discuțiile. Dacă vom ajunge însă la rezolvarea lor, vom birui fără îndoială cea mai grea etapă a unui drum lung.

Sfîrșitul războiului rece. Problema germană

La început aș vrea să subliniez, fără să întru în amănunte, oportunitatea unor noi inițiative în domeniul economiei, culturii și informației.

Impresia existentă despre împărțirea lumii în blocuri se explică nu numai prin relațiile dintre state. Ea este ilustrată și întărită de dificultățile care împiedică relațiile dintre popoare, adică în cea mai mare parte circulația mărfurilor, persoanelor, ideilor și informațiilor.

Europa este străbătută de o adevărată linie de demarcație. Există o Europă răsăriteană și o Europă occidentală. Orice comunicare între diferite țări este grea și rară. Și asta, tocmai acolo unde există căi tradiționale și factori geografici care se atrag.

Consider că în aceste trei domenii, ale economiei, culturii și informației, eforturile noastre trebuie să fie îndreptate spre stabilirea sau restabilirii libertății și ușurării schimburilor. Dacă în această problemă vom adopta o holărte de principiu, experiența noastră vor putea să dea formă concretă într-o serie de propuneri practice pe care, fie că le vom putea transpune în fapt în limitele competenței fiecăruia din noi, fie că le vom putea recomanda în alte etape, cu autoritatea sporită, care cu consimțămîntul comun se va adăuga la influența fiecăruia în funcție de cazul dat.

Linia de demarcație care traversează Europa traversează și Germania. Există o Germanie răsăriteană și o Germanie occidentală. În acest caz nu este vorba numai de comodații care nu mai există sau de generalități care s-au complicat. Dacă împărțirea continentului este ceva abstract, împărțirea Germaniei este un fapt brutal.

Actuala situație a Germaniei nu este cauza încordării internaționale; într-o oarecare măsură ea este o urmare a acesteia. Dar ea este o cauză care are tendința de a împingea aceste încordări, un caracter permanent; această situație este un obstacol în calea dezvoltării a ceea ce se numește „destindere”.

Cred în mod sincer că atîta timp cît această problemă germană nu va fi rezolvată, șchieră dacă vor exista anumite ameliorări pe alt plan, nu va putea exista o adevărată armonizare a vieții internaționale.

Prima întrebare:

Trebuie reunificată Germania? Încotestabil că da.

Nu există nici un argument valabil, nici politic, nici economic, nici social, nici de orice alt ordin, care să poată justifica împărțirea permanentă a unui stat în două părți și a unui popor în două grupuri.

Pe lângă aceasta, constat că celelalte puteri reprezentate aici s-au pronunțat în favoarea acestei unități a Germaniei. Cu toate că ele n-au fost de acord asupra mijloacelor care urmează să fie alese pentru înălmirea unificării sau asupra consecințelor care ar putea decurge din aceasta, în principiu însă nu există dezacord.

Cea de-a doua întrebare:

Cum să se înălmpliască unificarea? Cred că stabilirea procedurii nu este în realitate nici foarte importantă, nici foarte dificilă.

Planul Eden, în liniile sale generale — alegeri, un guvern comun, tratatul de pace — corespunde unei logici stricte, deși el nu trebuie considerat înălmblig în toate detaliile.

Consider că este un adevăr elementar că, dacă toți patru avem dorința de a reunifica Germania, nu problemele de metodă vor fi celea care să ne împiedice.

Trebuie să se vadă fondul lucrurilor și tocmai aceasta ne duce la cea de-a treia întrebare.

Cea de-a treia întrebare:

Ridică oare reunificarea Germaniei problema securității? Aceasta este baza pe care trebuie să se desfășoare adevărata discuție, singura discuție reală. Într-adevăr, invocînd considerente de securitate a respins Uniunea Sovietică teza adoptată de celelalte trei puteri; tot din considerente de securitate Statele Unite, Anglia și Franța au respins contrapropunerea sovietică. Dar nimeni nu a afirmat vreodată că actuala împărțire a Germaniei garantează prin ea însăși securitatea tuturor.

Prin urmare, se pune întrebarea,

în ce măsură și în ce fel va schimba reunificarea Germaniei datele problemei securității în felul în care se pune ea în momentul de față.

Pentru a răspunde, trebuie determinat care va fi din punct de vedere militar statutul Germaniei reunificate.

Ajunsem astfel la cea de-a patra întrebare a noastră.

Această întrebare se împarte în două subîntrebări:

1. Poate fi neutralizată Germania? 2. În caz negativ, care va fi situația ei?

1. Neutralizarea Germaniei.

Această propunere a fost făcută. Ea simplifică problema pentru cei care consideră că o Germanie neutralizată este o garanție a păcii. Alții, dimpotrivă, consideră că o Germanie neutralizată ar constitui un vid de forță și ar mări primejdia unui conflict.

Eu cred că Germania nu poate și nu trebuie să fie neutralizată. Și aceasta din următoarele considerente: a) Potrivit dreptului internațional, nu este posibil să se aplice un tratament discriminatoriu și de constrîngere unei țări care, prin ipoteză, și-ar redobîndi prin tratatul de pace suveranitatea și drepturile.

b) A prevedea neutralizarea ca o sancționare a responsabilităților din timpul războiului ar însemna să se dezmințea teza aliaților, care au impus aceste responsabilități statului nazist și nu poporul german însuși. Aceasta ar însemna să se recunoască, în dauna intereselor lui proprii, imperativul biologic și principiul rasist pe care, dimpotrivă, le-am demascat și le-am combătut.

c) De altfel, față de celelalte părți beligerante n-au fost luate nici un fel de măsuri similare.

d) Pe lângă considerentele de drept, împotriva neutralizării au cuvîntul considerente de fapt.

e) Dacă poporul german ar deveni obiect de suspiciune, există primejdia să trezească un complex național de susceptibilitate, de rancună sau revanșă.

f) Mecanismele de constrîngere și control, care ar fi necesare pentru a respecta neutralizarea, ar fi cu neputință de prevăzută și de aplicat din punct de vedere material și moral.

g) Se poate observa că, pînă în prezent, neutralitatea era practică numai de state mici și aceasta numai pentru că ele doreau acest lucru. Neutralitatea este imposibilă pentru un stat ca Germania, care are un teritoriu mare, o poziție geografică deosebită și o populație mare.

2. Neutralizarea Germaniei fiind astfel respinsă, care va fi, din punct de vedere al forțelor armate, regimul acestei țări reunificate?

În ceea ce mă privește sînt parțial în ipoteză potrivit căreia Germania reunificată va face parte ca și pînă acum din sistemul Uniunii Europel occidentale și al N.A.T.O. (Uniunea nord atlantică — n. r.). Această ipoteză mi se pare cea mai valabilă atît de drept, cît și de fapt. În acest caz, problema securității trebuie examinată din punctul de vedere al Uniunii Sovietice, întrucît puterile occidentale nu pot, firește, vedea încă nimic care să nu le convină.

Cea de-a cincea întrebare:

Reunificarea Germaniei este legată de un risc pentru securitatea U.R.S.S.? Dacă da, pot fi prevăzute garanții și măsuri de liniștire?

Din punctul meu personal de vedere, reunificarea Germaniei, care ar rămîne în Uniunea Europei occidentale și în N.A.T.O., nu este în nici un caz un factor de încălcare a securității și nu atrage după sine nici un fel de agravare a riscului.

Într-adevăr, aceste acorduri au un caracter pur defensiv și, pe de altă parte, ele limitează și fac publice armamentele Germaniei. În aceste condiții nu se mărește riscul pentru nimeni, în timp ce cauza încordării este înlăturată.

Recunosc însă că la conferința noastră fiecare trebuie să facă eforturi pentru a privi problemele nu numai din punctul său personal de vedere, ci punîndu-se și în locul celorlalte părți.

Recunosc de asemenea că Uniunea Sovietică poate avea o părere proprie despre securitatea ei și că această părere poate să fie mult mai exigentă decît cea pe care am formulat-o, cu totul sincer, în această problemă. Răspunsul la întrebarea pusă de mine nu poate fi așadar un răspuns obiectiv; este un răspuns subiectiv, care trebuie căutat punîndu-se în locul statelor celor mai interesate.

Din acest punct de vedere, reunificarea Germaniei ar duce la sporirea potențialului total al unei țări care participă la sistemul acordurilor occidentale și ar duce astfel la sporirea potențialului aliat la dispoziția sistemului occidental. Totuși acest rezultat este inevitabil. Problema constă astfel în a ști dacă se poate reduce sau înlătura așa-zisul risc, care ar putea rezulta din aceasta, și liniști temerile care s-ar putea ivi.

În această privință pot actualmente să formulez doar cîteva observații și dorințe.

1. În primul rînd, această sporie

ă potențialului poate să nu fie legată de sporirea potențialului pur militar. Pentru aceasta este suficient să ne înțelegem asupra menținerii restricțiilor prevăzute de Uniunea Europei occidentale. Cu alte cuvinte, în urma reunificării, Germania în ansamblu nu va avea forțe mai puternice decît ar avea cele două treimi ale Germaniei care fac parte din Uniunea Europei occidentale.

2. În al doilea rînd, puterile occidentale trebuie să fie gata să confirme prin toate mijloacele corespunzătoare caracterul defensiv al acestor acorduri.

În acest spirit propun ca ele să încheie direct cu Uniunea Sovietică angajamentele prevăzute în acordurile de la Paris, care lipsesc de garanțiile și ajutorul militar prevăzută de pactul nord-atlantic orice guvern vinovat de a fi recurs la forță.

Po de altă parte, în acordurile de la Paris se la notă de declarația guvernului Republicii Federale că nu va recurge la forță în scopul realizării reunificării și al modificării frontierelor Germaniei.

Această obligație trebuie să fie de asemenea asumată față de U.R.S.S. 3. În al treilea rînd, propun să prevedem includerea Germaniei într-o organizație comună de securitate. Această organizație ar putea să se extindă asupra tuturor statelor europene care ar consimți să intre în ea. Ea ar putea de asemenea să impună noi obligații defensive, în afara de cele deja existente.

Această soluție satisface toate puterile interesate.

Germaniei i se va impune o restricție dublă, dar această restricție nu va purta în nici un caz un caracter discriminatoriu.

— Puterile occidentale își vor menține acordurile pe care le-au semnat și organele pe care le-au creat.

— Uniunea Sovietică se va bucura de altă garanție decît garanția acordată prin sistemul Uniunii Europei occidentale, față de care ea poate manifesta o oarecare nelăcredere.

Nimeni nu împiedică să se creadă că în viitor aceste două sisteme de securitate vor putea să fuzioneze într-unul singur. Atunci, în acest sistem unic va trebui să intre în același timp organizația creată în Europa răsăriteană.

Trebuie să amintesc că o organizație comună de securitate europeană înălmind Germania va fi deosebit de folositoare dacă presupunem exprimată de mine nu se va înlături, adică dacă Germania nu va rămîne în Uniunea Europei occidentale.

Considerentele expuse de mine au un caracter pur schematic. Pot fi prezentate și alte propuneri. Mie mi se pare important să se recunoască importanța următoarelor trei principii:

1. Germania trebuie să fie reunificată.
2. Germania nu poate să fie neutralizată.
3. Preocuparea legitimă a fiecărei puteri pentru securitatea ei proprie trebuie să fie examinată în modul cel mai atent și în conformitate cu ea trebuie să fie prezentate toate garanțiile care vor fi în concordanță cu primele două principii.

II. Organizarea constructivă a păcii. Dezarmarea

Dezarmarea se află în centrul organizației generale a păcii.

Dezarmarea a fost considerată mult timp o utopie.

Astăzi, conștiința conducătorilor de stat și teama opiniei publice de roua tehnică a distrugerii au silit acest scepticism să dea înapoi.

Studiile efectuate în subcomisia O.N.U., au înregistrat un progres considerabil. Se pare că acordul cu privire la stabilirea cifrelor maxime ale efectivelor este aproape. Nu vedem însă deocamdată cum am putea birui două piedici principale: controlul și sancțiunile.

Cum să se realizeze înălmtrul fiecărei țări, în numele unei autorități externe, controlul asupra unor mijloace militare împrăștiate sau camuflate pe întînderi mari?

Cum să se înălmpliască, în cazul cînd se va reuși totuși să se înălmtrăse un asemenea control, sancțiunile față de lipsurile pe care acesta le-ar putea constata?

O asemenea procedură poate fi prevăzută doar în cadrul unui contract încheiat special în acest scop.

Limitarea efectivă a armamentelor poate fi asigurată doar în cadrul unei organizații internaționale avînd un obiectiv mai larg și o structură suficientă.

Poate fi vorba de o organizație militară cum este Uniunea Europei occidentale.

Poate fi de asemenea vorba de o organizație economică (deoarece dezarmarea nu este numai un fenomen pur militar).

Tocmai pe această cale putem găsi rezolvarea dificultăților care născuau pînă în prezent de nebiruit.

Într-adevăr, în prezent nu pare

Declarația primului ministru al Franței, E. Faure

Domniilor,

Conferința noastră are un caracter cu totul excepțional.

Pînă astăzi nici unul din noi nu putea să spună că s-a înălmtrit, fie chiar și separat, cu ceilalți trei.

Timp de zece ani, între șefii guvernelor n-a existat nici o conferință similară.

În această perioadă de zece ani s-a desfășurat ceea ce se numește „războiul rece”. Conferința noastră poate pune capăt acestei perioade deosebite a istoriei și, în consecință, „războiului rece”. Tocmai acest lucru îl sperăm popoarele. Nouă ne revine datoria de a nu le dezamăgi.

Dar, oricît de importantă, vastă și dificilă ar fi această sarcină, în fața noastră nu stă numai ea. Acum zece ani, puterile pe care le reprezentăm și-au exprimat intenția de a organiza

pacea, de a stabili între ele o colaborare pentru binele lumii.

Evenimentele care au urmat după aceea au întunecat pentru multă vreme acest spirit, au oprit înălmplirea acestor proiecte. Intenționat nu voi comenta în declarația de față aceste evenimente și nu voi spune nimic care s-ar putea referi la răspunderea cui-va, întrucît consider că o asemenea răfuială ar aduce prejudicii eforturilor pe care le întreprindem împreună. Dacă acum vom putea să punem capăt perioadei de încordare și să ne întorcăm la punctul nostru de plecare, vom găsi din nou ocolul perspectiva generală pe care în 1945 o consideram atît importantă, cît și accesibilă.

Să se pună capăt războiului rece.

Să se organizeze pacea și colaborarea pașnică a puterilor.

Întă cele două mari aspecte în lumina cărora se prezintă astăzi în fața noastră problemele și obligațiile. Aceste aspecte se completează unul pe celălalt și sînt inseparabile.

Ar fi o greșeală să se tindă să se examineze izolat cauzele existente ale încordării internaționale, sau una din ele, întrucît oricînd pot apare cauze noi, iar, pe de altă parte, fiecare problemă poate fi rezolvată mai ușor dacă există posibilitatea ridicării pînă la o treaptă la care este posibilă sinteza.

Dacă vom reuși să materializăm între noi patru, în fiecare problemă dată, năzuința comună spre activitatea pașnică posibilă, totul va fi mult mai ușor.

Intenționez să examinăm în prima parte a acestei declarații problema războiului rece și lichidării încordă-

CONFERINȚA DE LA GENEVA A ȘEFILOR GUVERNELOR CELOR PATRU PUTERI

Declarația primului ministru al Franței, E. Faure

(Urmare din pag. 3-a).

posibilă reunirea celor patru puteri pe care le reprezintă într-o organizație având mijloace strategice comune. Ni se pare, dimpotrivă, posibilă instituirea unei colaborări în interes economic și social.

Cum poate asigurarea o organizație economică dezarmarea militară?

Pentru aceasta este suficient să se acorde problemei dezarmării întreaga ei importanță și ca ea să fie examinată nu sub tradiționalul ei aspect negativ, ci sub aspectul pozitiv care este completarea ei necesară.

Problema dezarmării trebuie legată de problema folosirii posibilităților pe care le eliberează.

Transformarea cheltuielilor neproductive în cheltuieli productive este dificilă în cadrul particular al unui stat, deoarece aprecierea securității nu depinde de el. Dimpotrivă, ea devine posibilă în condițiile unei securități colective care reduce costul securității.

Orice reducere a potențialului militar creează disponibilități de credite bugetare și de mijloace de producție care pot fi, de la caz la caz, ore de muncă, energie, valori materiale.

Fiecare stat este în măsură să înțeleagă că reducându-și cheltuielile pentru asigurarea securității își sporește mijloacele de producție și bună stare. El nu-și poate asuma însă riscul de a reduce singur cheltuielile pentru asigurarea securității. Problema securității este o problemă internațională. Trebuie așa dar să se internaționalizeze simultan reducerea cheltuielilor pentru asigurarea securității și energia eliberată în acest mod, care, fără aceasta, ar rămâne infructuoasă.

O organizație internațională ar deveni beneficiară și creditorul tuturor mijloacelor financiare și materiale devenite disponibile în urma limitării

armamentelor înălțându-se pe bază de acord. Propun ca aceste mijloace, care s-ar afla la dispoziția unei administrații comune speciale să fie destinate unor sarcini de asistență și utilitate a regiunilor slab dezvoltate și a populațiilor nerotocite.

Salutăm așa dar ideea exprimată de președintele Eisenhower la 16 aprilie 1953.

Un asemenea sistem permite rezolvarea problemei controlului și sancțiunilor.

Controlul devine un control general, de ordin financiar și bugetar. El poate fi exercitat mai ușor decât controlul material, întrucât bugetul constituie un document unic.

Pe de altă parte, chiar dacă controlul nu este ireproșabil, sancțiunile sunt asigurate în mod automat și aceasta constituie principiul fundamental.

Într-adevăr, fondurile comune vor dispune de mijloacele corespunzătoare anumitor contribuții stabilite prin înțelegere. Astfel, dacă unul din participanți își va menține potențialul la un nivel înalt, el va fi penalizat cu o sumă egală cu valoarea infrațiunii sau a disimulării.

În acest fel, sancțiunea este asigurată. Dacă la început ea poate fi slabă, faptul că va crește progresiv din an în an, care decurge din însăși logica sistemului, o va face foarte curând extrem de substanțială.

Acest nou sistem nu trebuie deloc să oprească studiile care se desfășoară în prezent, în special în cadrul O.N.U., cu privire la tehnica controlului. Aceste eforturi nu trebuie întrerupte și ele sînt pe deplin compatibile cu noua formulă propusă de noi.

Mecanica transferului internațional al mijloacelor include totodată o garanție împotriva temerilor de declin economic așa cum se întâmplă deseori atunci cînd se aplică o politică de reducere a armamentelor,

dacă se prevede că contribuția fiecărui participant la fondul comun poate fi realizată prin livrări de produse din producția națională.

În sfîrșit, în afară de avantajele tehnice acest sistem are o mare superioritate morală. El ar stimula în interesul opiniei publice mondiale pentru înălțuirea dezarmării, adresîndu-se altor sentimente decât teama și autoconservarea, provocînd o întrecere internațională a generozității umane.

Știu că pot fi formulate obiecții. Nu vreau să intru în amănunte. Cel mai important lucru este folosirea resurselor fondului.

Unele state vor fi decepționate la gândul că ceea ce se va tranșa pe seama lor va fi folosit de alte popoare sau în locuri îndepărtate în loc să slujească pentru înzestrarea lor proprie sau reducerea impozitelor. La aceasta există două răspunsuri:

1. Nimic nu împiedică orice stat să-și reducă cu cât dorește cheltuielile militare și să se folosească de ele cum vrea. Aici este vorba exclusiv de reducerile efectuate în baza înțelegerii și simultan și care fără aceasta nu s-ar efectua. Este vorba de un gen deosebii de împrumut. Producția națională va lucra în aceeași măsură, o parte a ei va fi destinată unor scopuri de binefacere în loc să fie destinată unor măsuri infructuoase.

2. Nimeni nu împiedică pe de altă parte ca aceste fonduri să fie folosite pentru ajutorarea unor din participanți, fie că ei însuși poartă grija unor popoare slab dezvoltate, fie în alte împrejurări care vor trebui definite. Aceste state, devenind solicitanți după ce au fost state care au plătit contribuții, vor trebui astfel să se supună controlului necesar atât în domeniul reducerii armamentelor, cât și în domeniul folosirii fondurilor.

Dacă aceste idei generale se vor bucura de o aprobare comună pro-

pun ca conferința noastră să hotărască să le adopte și să proclame astfel o doctrină nouă în domeniul dezarmării. Atunci vom putea fie să prezentăm sub garanția noastră comună, în cadrul O.N.U., puterilor al căror potențial militar poate justifica aplicarea unei dezarmări pe bază de acord, fie chiar, și aceasta îmi pare de preferat, să hotărîm singuri principiul creării unei organizații comune și a administrației corespunzătoare.

S-a spus că conferința noastră este conferința primelor șanse. Ea poate fi conferința primului pas.

Expunîndu-ne ideile asupra dezarmării nu putem uita că aproape exact cu zece ani în urmă a explodat prima bombă atomică.

Această groaznică invenție genială a contribuit poate la grăbirea sfîrșitului războiului. În orice caz nu trebuie ca ea să poată amenința pacea. Să ne dăm seama aici de îngrozirea oamenilor care se gîndesc la soarta lor, care se tem să nu devină victime involuntare ale științei create de ei. Franța nu posedă bomba atomică, dar guvernul meu a hotărît să orienteze cercetările atomice în scopuri pașnice. El i se potrivește cel mai bine să vă propună o oarecare solemnitate să căutați împreună mijloacele de control asupra armamentului atomic. Nu avem, ni se pare, dreptul să nu dăm aici un răspuns la neliniștea lumii a cărei soartă este de acum înainte unică.

Spiritul care a creat mijloace excepționale de distrugere poate să preîntîmpine aceste distrugeri și să îndrepte mijloacele spre prosperitate. Adevăratul dușman al omului nu este însă distrugerea. Este neliniștea. Dumneavoastră și cu mine putem face în prezent multe pentru a-l elibera de această neliniște.

Gea de a doua ședință a Conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri

(urmare din pag. 1-a)

pă părerea delegației sovietice, trebuie căutate soluții care să țină seama de împrejurările existente. Să începem, a spus el, prin a slăbi încordarea între grupările de state create în Europa. Fără a elibera țările participante la aceste grupări de obligațiile asumate în baza tratatelor și acordurilor existente, după părerea noastră, ar trebui să se cadă de acord ca țările menționate să se abțină de la folosirea forței armate uitate împotriva celeilalte și să soluționeze toate litigiile prin mijloace pașnice. Acesta ar fi un prim pas pe calea creării unui sistem de securitate în Europa. Participarea la această acțiune, pînă la unificarea Germaniei, a celor două părți ale Germaniei — Republica Federală Germană și Republica Democrată Germană — ar contribui la înălțuirea încrederii dintre state, creînd astfel premisele pentru reglementarea definitivă a problemei germane. Pe de altă parte, participarea celor două părți ale Germaniei la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa va contribui la apropierea dintre ele pe tărîmul activităților comune de întărire a păcii în Europa, ceea ce este deosebit de important pentru realizarea unității Germaniei pe baze pașnice și democratice.

Pasul următor, a continuat N. A. Bulganin, ar fi lichidarea grupărilor de state existente și înlocuirea lor printr-un sistem general european de securitate colectivă. În felul acesta, un asemenea obstacol în calea unificării Germaniei, ca participarea Germaniei occidentale la grupările militare menționate, ar fi înlăturat și ar fi creată o atmosferă favorabilă unificării Germaniei.

După ce a arătat că însăși viața impune necesitatea apropierii dintre Republica Democrată Germană și Republica Federală Germană ceea ce ar contribui cel mai bine la îndeplinirea sarcinii reunificării Germaniei, N. A. Bulganin a spus că în ce-l privește, guvernul sovietic este gata să facă tot ce depinde de el în această direcție.

Încheierea, N. A. Bulganin a arătat că în declarațiile făcute în cadrul conferinței au fost formulate considerente cu privire la felul în care trebuie să se țină alegerile în întreaga Germanie, considerente care merită atenție și care prezintă fără îndoială importanță și trebuie să fie examinate la momentul oportun acordîndu-se o deosebită atenție și respect părerii și propunerilor germanilor însuși. N. A. Bulganin și-a exprimat speranța că punerea de acord a punctelor de vedere asupra problemelor referitoare la felul în care să se țină alegerile pe întreaga Germanie nu va prezenta dificultăți dacă vor fi luate măsuri comune pentru crearea condițiilor necesare.

După N. A. Bulganin a luat cuvîntul D. Eisenhower care a exprimat punctul de vedere al delegației S.U.A.

El s-a ocupat în primul rînd de problema Uniunii nord-atlantice (N.A.T.O.). După părerea lui această uniune este un instrument al păcii. Amintind că în decembrie 1950 sau ianuarie 1951 el s-a înapoiat în Europa în calitate de șef al cartierului general al forțelor armate ale Uniunii nord-atlantice, Eisenhower a declarat că el a acceptat acest post deoarece a considerat că Uniunea nord-atlantică este un instrument al păcii. El a adăugat că a văzut destule războaie și n-ar fi acceptat niciodată să preia comanda dacă ar fi considerat că Uniunea nord-atlantică pregătește un război și nu servește cauza păcii. El a adăugat că tratatele care creează țările Uniunii nord-atlantice sînt îndreptate împo-

triva agresiunii — agresiune din afară sau chiar din partea țărilor participante la tratat.

Ocupîndu-se de includerea Germaniei occidentale în blocul nord-atlantic, Eisenhower a spus că există anumite limitări ale potențialului ei militar și al forțelor ei armate care în nici un caz nu pot acționa separat, independent.

Arătînd că S.U.A. participă la N.A.T.O., Eisenhower a declarat că S.U.A. nu vor deveni niciodată parte într-un război de agresiune și că S.U.A. cred în tratative, în conferințe prietenești.

E. Faure care a luat apol cuvîntul, a declarat că sistemul propus de delegația sovietică nu numai că amînă restabilirea Germaniei pe un termen nedefinit, dar nici nu dă măcar posibilitatea de a stabili acest termen. După părerea lui Faure, pentru a fi de acord cu asemenea înțirzieri sînt necesare condiții care nu există în prezent. Una din aceste condiții este dorința de a preciza acest termen, deoarece dacă acest lucru nu va fi făcut unificarea Germaniei va fi aminată la infinit și în felul acesta va fi exclusă.

Faure a declarat că întrucît Germania restabilită va rămîne în sistemul acordurilor atlantice și luînd în considerare că aceste acorduri sînt defensive și că puterile occidentale nu cer Uniunii Sovietice ca ea să se bazeze pe aceste acorduri, este posibil ca, pe-baza propunerii făcute de Eden, să se obțină o mai rapidă soluționare a problemei restabilirii Germaniei.

Încheierea ședinței, N. A. Bulganin a subliniat că el consideră prețios și util schimbul de păreri care a avut loc și a făcut unele observații pe marginea celor ce s-au spus în problema N.A.T.O.

N. A. Bulganin și-a exprimat recunoștința pentru declarația deosebit de importantă a președintelui Eisenhower cu privire la poziția sa și poziția guvernului său în problema războiului. N. A. Bulganin a spus că această declarație a președintelui S.U.A. are o importanță extrem de mare pentru cauza păcii între popoare.

Nol, conducătorii sovietici, a declarat N. A. Bulganin, îl cunoaștem pe domnul Eisenhower ca comandant de oști și soldat și ca președinte al unui stat mare și credem în declarațiile sale, dar, după el în Europa au fost alți liderii militari ale căror declarații îl cunoaștem bine cu toții. Ele sînt departe de cuvintele nobilă ale d-lui Eisenhower. Consider necesar să spun acest lucru aci.

În continuare N. A. Bulganin a citat un exemplu care arată că Uniunea Sovietică are toate temeiurile să fie neliniștită și circumspectă în problema NATO.

După cum se știe, U.R.S.S. a făcut încercări de a intra în această organizație. Acest lucru i-a fost însă refuzat. Aceasta a confirmat încă odată adevărurile felurii ale N.A.T.O., și U.R.S.S. a tras concluzia că nu este vorba numai de acele sarcini ale N.A.T.O. despre care s-a vorbit aci. În ce privește însă pactul de la Varșovia, el este într-adevăr defensiv, deoarece a fost creat după ce N.A.T.O. a început să-și desfășoare activitatea.

La sfîrșitul ședinței, șefii guvernelor au hotărît că examinarea problemei germane trebuie continuată în ședința din 20 iulie a celor patru miniștri ai afacerilor externe, urmînd ca șefii guvernelor să revină mai tîrziu asupra discutării problemei germane.

Următoarea ședință a șefilor guvernelor celor patru puteri are loc la 20 iulie ora 16. Ședința miniștrilor afacerilor externe are loc dimineața.

Declarația premierului indian Nehru

DELHI. 20. (Agerpres). TASS anunță:

La 19 iulie, primul ministru al Indiei, Nehru, a convocat o conferință de presă la care a răspuns la numeroase întrebări ale ziariștilor.

Vorbînd despre călătoria sa în Uniunea Sovietică și alte țări ale Europei, Nehru a relevat că primirea călduroasă care i-a fost făcută oglindește năzuința puternică spre pace a popoarelor acestor țări.

Vorbînd despre situația din Indochina, Nehru a subliniat necesitatea îndeplinirii în mod cinstit al acordurilor de la Geneva de către toate părțile. Deși guvernul Vietnamului de sud a declarat că nu a semnat acordurile de la Geneva și că nu este obligat să le îndeplinească, Nehru consideră că guvernul Vietnamului de sud este legat prin aceste acorduri, deoarece ele au fost semnate de guvernul Franței, care reprezenta atunci Vietnamul de sud. Nehru a declarat că îndeplinirea acorduri-

Declarația primului ministru al Marii Britanii, A. Eden

Această conferință este unică în felul ei în istorie, deoarece condițiile în care ne întîlnim sînt fără precedent în experiența oamenilor. Știm cu toții ce resurse colosale ne-au fost făcute accesibile de către descoperirile științifice și tehnice ale epocii noastre. Nu avem decât să ne întîndem mîna și omenirea poate păși într-o eră de prosperitate necunoscută pînă acum. Este tot atât de limpede ce îngrozitor efect destructiv ar avea orice conflict la care ar participa marile puteri.

A fost un timp cînd, în război, agresorul putea spera să obțină superioritate și un câștig politic penftru țara sa cu ajutorul acțiunilor militare. Cu cît era mai impunătoare puterea militară cu atît era mai lesnită pierderea ei și cu atît mai puțin putea agresorul să-și aștepte răsplata. Fiecare din noi își poate aduce aminte de asemenea exemple din istorie. În prezent nu este posibil nimic asemănător. Nici un fel de război nu poate aduce învingătorului trofee, el nu poate să-și aducă lui și victimei sale decât nimicirea totală. Neutrili ar avea de suferit în egală măsură cu beligeranții.

Acestea sînt faptele crude pe baza cărora vom putea obține pace, în sfîrșit, o pace îndelungată. Mijlocul însușii fricii de o acțiune militară este un semnal de avertisment. Dar acest mijloc al însușii fricii nu poate rezolva prin el însuși problemele internaționale sau înălțura divergențele care există între noi. Tocmai pentru a încerca să obținem un progres în ceea ce privește aceste probleme și divergențe ne-am întîlnit astăzi aci. Și la această conferință noi trebuie să le abordăm pornînd în primul rînd de la situația din Europa.

Care este principala problemă? Desigur fără nici o îndoială — unitatea Germaniei. Alina timp cît Germania este scindată, Europa va rămîne scindată. Alina timp cît unitatea Germaniei nu va fi restabilită, pe acest continent nu poate exista nici încredere, nici securitate. În limitele zonei noastre occidentale am făcut tot ce am putut pentru unificarea Germaniei; am lichidat barierele dintre zonele noastre. Am considerat cele trei zone occidentale ca un tot economic și le-am dat un guvern federal. Am pus capăt ocupației.

Cu totul independent de principalele aspecte ale unificării Germaniei ar putea fi realizat un progres real dacă în răstimpul cît durează tratativele noastre cu privire la unitatea germană, guvernul sovietic ar considera posibil să slăbească restricțiile cu caracter material care adîncesc în prezent scîndarea Germaniei și împiedică un contact între germanii din Răsărit și cei din Apus.

Trebuie să trec acum la problema mai largi legate de unificarea Germaniei. Care este cauza eșecului con-

ferinței de la Berlin de anul trecut? Trebuie să privim această problemă cît mai nepărtinitor cu putință pentru a clarifica ce progres vom putea face în ceea ce privește pășirea pozițiilor, pare-se statornicie, pe care marile puteri, atât de o parte cît și de cealaltă, s-au considerat silit să le adopte. La conferința de la Berlin, Occidentul a propus ca Germania să fie unificată în condițiile unor alegeri libere, acordîndu-se Germaniei dreptul liber de a-și alege propria ei politică externă.

În baza așa-numitului plan Eden, Germania putea să alegă fie comunitatea cu Apusul, fie comunitatea cu Răsăritul, fie neutralitatea. Dar guvernul sovietic nu a fost în măsură să adopte acest plan. Totuși, în adîncul inimii noastre știm că Germania trebuie unificată și că unei țări mari nu i se poate refuza în permanență posibilitatea de a-și alege în mod liber propria politică externă.

Cauza datorită căreia conferința de la Berlin a suferit un eșec constă în faptul că una din puterile care au participat la această conferință a considerat că o Germanie unificată, reînarmată și care să-și exercite dreptul de a alege alăturarea la alianța N.A.T.O. va constitui o primejdie tot mai mare pentru securitatea acestei puteri. Nu intenționez să discut în contradicție dacă aceste temeri au fost justificare sau nu. În ultimii zece ani motivele de suspiciune și neliniște au fost numeroase. Ele și-au găsit expresia în întinsele programe de înarmare. Pentru a încerca să examinăm aceste probleme sub aspectul lor mai larg am acceptat cu toții să desfășurăm lucrările prin Comisia O.N.U. pentru dezarmare. Salutăm progresul vizibil realizat recent în această comisie, care dovedește importanța gradului de unitate de vedere care se conturează între diferitele propuneri ale puterilor occidentale și propunerile pe care ni le-a făcut recent guvernul sovietic. Toate aceste discuții vor continua, însă după cum știm necesitatea directă constă în a face un început practic. O problemă care nu suferă amînare este cum să se înceapă procesul de micșorare a înzestrării și de înlăturare a suspiciunilor și fricii. Există și o problemă practică, și anume în ce fel putem elabora și exercita în comun un control eficient asupra armamentelor și forțelor armate.

Restabilirea unei Germanii unite nu va mări și nu va micșora prin ea însăși nici o primejdie care se poate crede că ar exista pentru securitatea Europei. Totul va depinde de condițiile în care va avea loc reunificarea. Doresc de aceea să propun acum ca noi să examinăm o serie de propuneri legate între ele care urmînd să fie înlătuite. În primul rînd, ele sînt menite să slăbească temerile în ce privește accentuarea

primejdiei, care, după cum considerăm unii la Berlin, ar putea urma după adoptarea planului nostru.

În al doilea rînd, ele sînt menite să înlătuiască în practică o experiență în domeniul unui control eficient asupra armamentelor. Și aceasta, dacă va avea un succes local în Europa, va putea, după cum s-a mai împlinit, să se extindă de la centru spre periferie. Dacă vom putea să creăm măcar o singură dată un sentiment de securitate pe continentul european, dacă vom putea să creăm un sistem eficient de micșorare a înzestrării pe acest continent — nu vom putea oare spera că acest prim succes va fi un succes prealabil unei înțelegeri mai largi și cu perspective mai îndepărtate? De aceea, noi avem câteva idei care, după părerea noastră, pot fi utile în acest scop. După cum am mai spus, felul nostru este de a asigura unificarea Germaniei și de a i se acorda libertatea de a colabora cu orice țări, după alegerea ei, lucru care nu va prezenta nici un fel de primejdie pentru nimeni. Nu începe îndoială că există multe căi pentru realizarea acestui lucru. Pentru a ilustra la ce mă refer, îngăduiți-mi să dau câteva exemple. Ele vor include parțial acțiuni și parțial asigurări. Să ne oprim pentru început la cele din urmă. Am fi gata să devenim participanți la un pact de securitate al cărui membri ar putea să devină cei care stau la această masă și Germania unificată. În condițiile ei proprii fiecare țară ar putea să declare că este gata să acorde ajutor victimei unei agresiuni, oricare ar fi ea. Există multe forme pe care le-ar putea căpăta acest pact. Am fi gata să studiem aceste forme și să ne expunem punctul de vedere asupra lor. Am propune să încheiem orice acord similar sub supravegherea Organizației Națiunilor Unite. Intenția noastră ar fi de asemenea ca, dacă vreo țară membră ar înălța pacea, cea țară să fie lipsită totodată de orice drepturi de care se bucură în prezent în conformitate cu acordurile existente.

În al doilea rînd am fi gata să discutăm și să încercăm să realizăm un acord cu privire la efectivul total al forțelor armate și al armamentelor fiecărei părți a Germaniei și al țărilor vecine cu Germania. Pentru a face aceasta ar fi necesar să aderăm la un sistem de control reciproc cu scopul de a supraveghea în mod eficient realizarea acestui acord. Sperăm că toate țările reprezentate aici vor participa la acest acord împreună cu Germania unificată. Este limpede că nici o propunere în acest domeniu nu va exclude sau amîna activitatea Comisiei pentru dezarma-

re a Organizației Națiunilor Unite, careia îi acordăm o mare importanță.

Există oară și alte asigurări pe care să ni le putem da unul altuia? Există una care, după părerea mea, ar trebui fără îndoială examinată. Trebuie să fim gata să studiem posibilitatea creării unei zone demilitarizate între est și vest.

Fiește că aceste idei se limitează în cazul de față la regiunea Europei, însă sînt convins că ele ne-ar putea ajuta aici în munca practică și că ar putea servi ca exemplu. Le voi trece în revistă. Există propunerea de a se încheia un pact de securitate mutuală. Există perspectiva încheierii unui acord cu privire la efectivul general al forțelor armate și al armamentelor celor două grupe, atât în Germania, cît și în țările vecine cu Germania. Acest acord s-ar găsi sub un control reciproc. Există de asemenea ideea creării unei zone demilitarizate.

Dacă am putea începe activitatea în această direcție am avea posibilitatea să elaborăm un plan constructiv și încurajator pentru asigurarea păcii în Europa. Înlătuirea acestor idei ar crea o securitate deplină: tocmai datorită faptului că lipsește o asemenea securitate, Germania continuă în prezent să fie scindată. Propun ca ele să formeze obiectul unui studiu ulterior. Am făcut aici numai o expunere succintă a acestor idei.

Există și alte aspecte ale activității noastre comune despre care aș putea aminti. De pildă, am saluta cu căldură orice propuneri care ar duce la o mai mare libertate de circulație și schimburi între popoarele noastre.

Or, cred că tocmai după succesul nostru în realizarea unei serii de rezultate practice, în ce privește viitorul Germaniei și al securității europene vor fi judecate rezultatele acestei conferințe. Vrem să cădem de acord asupra a două probleme: necesitatea stringentă a unificării Germaniei și căutarea minuoasă a unor mijloace cu ajutorul cărora acest lucru poate fi realizat. Nu pretind ca ideile noastre să fie considerate drept un plan încheiat, însă ele reprezintă o schiță care, dacă se va cădea de acord asupra ei, va putea fi fără îndoială elaborată în mod definitiv. Dacă putem elabora ceva similar înainte de a părăsi Geneva la sfîrșitul acestei conferințe, popoarele lumii nu vor fi dezamăgite.